

רש"י
 (ב) שלח לך אנשים - למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים, לפי שלקתה על עסקי דבה שדברה באחיה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר: **שלח לך** - לדעתך, אני איני מצוה לך, אם תרצה שלח, לפי שבאו ישראל ואמרו (דברים א, כב) נשלחה אנשים לפנינו, כמה שנאמר (שם) ותקרבו אלי כלכם וגוי, ומשה נמלך בשכינה. אמר אני אמרתי להם שהיא טובה, שנאמר (שמות ג, יז) אעלה אתכם מעני מצרים וגוי, חיייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים למען לא יירשוה:

במדבר רבה (וילנא) פרשה טז
 [א] הלכה מהו לפרוש לים הגדול קודם לשבת שלשה ימים שנו רבותינו אין מפליגין בספינה בים הגדול שלשה ימים קודם לשבת בזמן שהוא הולך למקום רחוק אבל אם מבקש לפרוש כמו מצור לצידון מותר לו לפרוש אפי' בערב שבת מפני שהדבר ידוע שהוא יכול לילך מבעוד יום בשליח הרשות ואם היה שליח מצוה מותר לו לפרוש בכל יום שירצה למה מפני שהוא שליח מצוה ושליח מצוה דוחה את השבת וכן את מוצא בסוכה ששינו ששלוחי מצוה פטורין מן הסוכה שאין לך חביב לפני הקב"ה כשליח שמשלח לעשות מצוה ונותן נפשו כדי שיציל בשליחתו ואין לך בני אדם שנשלחו לעשות מצוה ונותנין נפשם להצליח בשליחותן כאותם שנים ששלח יהושע בן נון שנא' (יהושע ב) וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים מי היו שנו רבותינו אלו פנחס וכלב והלכו ונתנו נפשם והצליחו בשליחותן, מהו חרש מלמד שעשו עצמן קדרין והיו צווחין הרי קדרות מי שירצה יבא ויקנה כל כך למה שלא ירגיש בהן אדם קרי ביה חרש כדי שלא יאמרו בני אדם שהן מרגלים, (יהושע ב) וילכו ויבאו בית אשה זונה ושמה רחב וישכבו שמה עמדה וקבלן והרגיש בהן מלך יריחו ושמע שבאו לחפור את הארץ שנאמר (יהושע ב') ויאמר למלך יריחו לאמר כיון שהלכו לבקשם מה עשתה רחב נטלה אותם להטמינם אמר לה פנחס אני כהן והכהנים נמשלו למלאכים שנא' (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא והמלאך מבקש נראה מבקש אינו נראה ומנין שנמשלו הנביאים כמלאכים שכן הוא אומר במשה (במדבר כ) וישלח מלאך ויוציאנו ממצרים והלא משה היה אלא מכאן שנמשלו הנביאים כמלאכים וכה"א (שופטים ב) ויעל מלאך ה' מן הגלגל אל הבוכים ויאמר אעלה אתכם ממצרים והלא פנחס היה אלא מיכן שנקראו הנביאים מלאכים לפיכך אמר לה פנחס אני כהן ואיני צריך להטמין הטמינו לכלב חבירי ואני עומד לפניך ואינן רואין אותי וכן עשתה שנאמר (יהושע ב) ותקח האשה את שני האנשים ותצפנם אין כתיב כאן אלא ותצפנו הרי שלא הטמינו לפנחס אלא לכלב ללמדך כמה נתנו שני צדיקים אלו נפשם לעשות שליחותם אבל שלוחים ששלח משה היו רשעים מנין ממה שקרינו בענין שלח לך אנשים.

Rabbi Brovender's Shiur is sponsored in memory of Mr. Gerald Moskowitz z"l by his family.
 לעי"נ גרשון אלטר בן יהודה וולף ז"ל

Visit www.atid.org/shiur for audio recordings, Podcasts, or to sign-up to receive sources in advance.
 Visit www.WebYeshiva.org to sign up for Rabbi Brovender's fully interactive, online Yeshiva

Joshua, Chapter 2

1. And Joshua the son of Nun sent two men out of Shittim to spy secretly, saying, Go see the land and Jericho. And they went, and came to the house of an innkeeper named Rahab, and they lay there. 2. And it was told to the king of Jericho, saying, Behold, men have come here this night from the children of Israel to search the land. 3. And the king of Jericho sent to Rahab, saying, Bring forth the men who have come to you, that have entered your house, for they have come to search out the entire land. 4. Now the woman had taken the two men, and had hidden them, and she said, Indeed the men came to me, but I did not know from where they were. 5. And it was time to close the gate, at darkness, that the men went out. I do not know where they went. Pursue after them quickly, for you will overtake them. 6. And she had brought them up to the roof, and she hid them with the stalks of flax, that she had laid arranged upon the roof. 7. And the men pursued them in the direction of the Jordan, to the fords; and as soon as the pursuers had gone out, they shut the gate. 8. And before they were asleep, she came up to them upon the roof. 9. And she said to the men, I know that the Lord has given you the land, and that your terror is fallen upon us, and that all the inhabitants of the land have melted away because of you. 10. For we have heard how the Lord dried up the water of the Red Sea for you when you came out of Egypt; and what you did to the two kings of the Amorites that were on the other side of the Jordan, Sihon and Og, whom you completely destroyed. 11. And as soon as we heard, our hearts melted, nor did there remain anymore spirit in any man because of you, for the Lord your God He is God in heaven above and on the earth below. 12. And now, I pray, swear to me by the Lord, since I have showed you kindness, that you will also show kindness to my father's house, and give me a true token. 13. And you shall preserve alive my father, and my mother, and my brothers and my sisters, and all that they have, and you shall deliver our lives from death. 14. And the men answered her, Our life for yours, if you will not tell this our discussion. And it shall be, when the Lord gives us the land, that we will deal with you with kindness and truth. 15. And she let them down by a rope through the window, for her house was in the town wall and she dwelt in the wall. 16. And she said to them, Go to the mountain lest the pursuers meet you; and hide yourselves there three days until the pursuers return, and afterwards you will go your way. 17. And the men said to her, we will be blameless of this your oath which you made us swear; 18. Behold when we come into the land, you shall bind this line of scarlet thread in the window by which you let us down; and you shall bring your father and your mother, and your brothers and all your father's household home to you. 19. And it shall be, that whosoever shall go out of the doors of your house outside, his blood shall be upon his head, and we will be blameless, and that whosoever shall be with you in the house, his blood shall be upon our head if any hand be upon him. 20. And if you tell this our discussion, then we will be blameless of your oath which you have made us swear. 21. And she said, According to your words, so be it. And she sent them away, and they departed; and she bound the scarlet line in the window. 22. And they went, and came to the mountain, and stayed there three days until the pursuers returned; and the pursuers sought them throughout all the way, but they did not find them. 23. And the two men returned and descended from the mountain, and crossed over and came to Joshua the son of Nun, and told him all that had happened to them. 24. And they said to Joshua, For the Lord has delivered into our hands all the land; and also the inhabitants of the country have melted away because of us.

יהושע פרק ב

(א) וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון מִן הַשְּׂטִים שְׁנַיִם אַנְשִׁים מְרַגְלִים חָרָשׁ לֵאמֹר לְכוּ רְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְאֶת יְרִיחוֹ וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ בֵּית אִשָּׁה זֹנֶה וּשְׁמָהּ רַחַב וַיִּשְׁכְּבוּ שָׁמָּה : (ב) וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ יְרִיחוֹ לֵאמֹר הִנֵּה אַנְשִׁים בָּאוּ הֵנָּה הַלַּיְלָה מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְחַפֵּר אֶת הָאָרֶץ : (ג) וַיִּשְׁלַח מֶלֶךְ יְרִיחוֹ אֶל רַחַב לֵאמֹר הוֹצִיאִי הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֵלַיךְ אֲשֶׁר בָּאוּ לְבִיתְךָ כִּי לְחַפֵּר אֶת כָּל הָאָרֶץ בָּאוּ : (ד) וַתִּקַּח הָאִשָּׁה אֶת שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתַּצְפֵּנוּ וַתֹּאמֶר כֵּן בָּאוּ אֵלַי הָאֲנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי מֵאִן הֵמָּה : (ה) וַהֲיִי הַשַּׁעַר לְסָגוֹר בַּחֹשֶׁךְ וְהָאֲנָשִׁים יָצְאוּ לֹא יָדַעְתִּי אֲנִי הֵלְכוּ הָאֲנָשִׁים רָדְפוּ מֵהָר אַחֲרֵיהֶם כִּי תִשְׁיִגּוּם : (ו) וְהִיא הִעֲלִתָם הַגִּגֶּה וַתִּטְמַנֶּם בַּפְּשִׁתֵי הָעֵץ הַעֲרִכוֹת לֵה עַל הַגֵּץ : (ז) וְהָאֲנָשִׁים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם דָּרָךְ הִיָּרְדוּ עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרָי כַּאֲשֶׁר יָצְאוּ הַרְדָּפִים אַחֲרֵיהֶם : (ח) וְהִמָּה טָרַם יִשְׁכְּבוּ וְהִיא עֲלָתָה עֲלֵיהֶם עַל הַגֵּץ : (ט) וַתֹּאמֶר אֶל הָאֲנָשִׁים יָדַעְתִּי כִּי נָתַן יְקֹנֶךָ אֶת הָאָרֶץ וְכִי נִפְלָה אִימַתְכֶם עֲלֵינוּ וְכִי נִמְגּוּ כָּל יִשְׂרָאֵל הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם : (י) כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר הוֹבִישׁ יְקֹנֶךָ אֶת מִי יָם סוּף מִפְּנֵיכֶם בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרַיִם וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לְשֵׁנֵי מַלְכֵי הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיָּרְדֵן לְסִיחוֹן וְלַעֲוֹג אֲשֶׁר הִחְרַמְתֶּם אוֹתָם : (יא) וְנִשְׁמַע וַיִּמַּס לִבָּבָנוּ וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאֵישׁ מִפְּנֵיכֶם כִּי יְקֹנֶךָ אֶלְהִיכֶם הוּא אֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת : (יב) וְעַתָּה הַשְׁבִּעוּ נָא לִי בִיקוֹנְךָ כִּי עָשִׂיתִי עִמָּכֶם חֶסֶד וְעָשִׂיתֶם גַּם אִתָּם עִם בֵּית אָבִי חֶסֶד וַיִּנְתְּתֶם לִי אוֹת אֱמֶת : (יג) וְהִחִיתֶם אֶת אָבִי וְאֶת אִמִּי וְאֶת אַחֵי וְאֶת <אֲחוֹתַי> אֲחִיוֹתַי וְאֶת כָּל אֲשֶׁר לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת נַפְשֵׁתֵינוּ מִמּוֹת : (יד) וַיֹּאמְרוּ לָהּ הָאֲנָשִׁים נִפְשָׁנוּ תַחַתְיֶכֶם לְמוֹת אִם לֹא תִגִּידוּ אֶת דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיָה בֵּית יְקֹנֶךָ לָנוּ אֶת הָאָרֶץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ חֶסֶד וְאֱמֶת : (טו) וַתֹּרְדֶם בַּחֲבֵל בְּעַד הַחֲלוֹן כִּי בֵיתָה בְּקִיר הַחוֹמָה וּבְחוֹמָה הִיא יוֹשְׁבֶת : (טז) וַתֹּאמֶר לָהֶם הִרְרָה לְכוּ פֹן יִפְגְּעוּ בְּכֶם הַרְדָּפִים וְנַחֲבַתֶּם שָׁמָּה שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שׁוּב הַרְדָּפִים וְאַחַר תֵּלְכוּ לְדַרְכְּכֶם : (יז) וַיֹּאמְרוּ אֲלֶיהָ הָאֲנָשִׁים נָקִים אֲנַחְנוּ מִשְׁבַּעְתְּךָ הַזֶּה אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ : (יח) הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים בְּאָרֶץ אֶת תַּקְוַת חוּט הַשָּׁנִי הַזֶּה תִקְשְׂרִי בַחֲלוֹן אֲשֶׁר הוֹרְדַתְנוּ בוֹ וְאֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ וְאֶת אַחֲיֶךָ וְאֶת כָּל בֵּית אָבִיךָ תִאֲסָפִי אֵלַיךָ הַבֵּיתָה : (יט) וְהָיָה כֹּל אֲשֶׁר יָצָא מִדְּלֹתַי בֵּיתְךָ הַחוּצָה דָּמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְאֲנַחְנוּ נָקִים וְכֹל אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתְּךָ בְּבֵית דָּמוֹ בְּרֹאשׁוֹ אִם יָד תִּהְיֶה בוֹ : (כ) וְאִם תִּגִּידִי אֶת דְּבָרֵנוּ זֶה וְהִיָּינוּ נָקִים מִשְׁבַּעְתְּךָ אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ : (כא) וַתֹּאמֶר כְּדַבְּרֶיכֶם כֵּן הוּא וַתִּשְׁלַחֶם וַיֵּלְכוּ וַתִּקְשְׂרֵן אֶת תַּקְוַת הַשָּׁנִי בַחֲלוֹן : (כב) וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ הִרְרָה וַיִּשְׁבוּ שָׁם שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד שׁוּב הַרְדָּפִים וַיִּבְקְשׁוּ הַרְדָּפִים בְּכָל הַדֶּרֶךְ וְלֹא מָצְאוּ : (כג) וַיִּשְׁבוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיָּרְדוּ מִהָהָר וַיַּעֲבְרוּ וַיָּבֹאוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון וַיִּסְפְּרוּ לוֹ אֶת כָּל הַמַּצָּאוֹת אוֹתָם : (כד) וַיֹּאמְרוּ אֶל יְהוֹשֻׁעַ כִּי נָתַן יְקֹנֶךָ בְּיָדֵנוּ אֶת כָּל הָאָרֶץ וְגַם נִמְגּוּ כָּל יִשְׂרָאֵל הָאָרֶץ מִפְּנֵינוּ :